

Preek van 5 februari 2017 **Gust Jansen**

ZOUT EN LICHT

"Mensen die in mijn voetspoor leven," horen we vandaag, "moeten het licht der wereld, het zout der aarde zijn." Dat moet je goed laten zien, laten merken, lijkt Jezus te zeggen.

Helaas gaat ons dat niet altijd even goed af, lukt het ons niet altijd of we laten het onvoldoende zien. Sterker nog: veel van ons licht, onze talenten houden wij binnenskamers – immers, van tijd tot tijd lijkt ons leven alleen maar een privégebeuren te zijn - en veel van ons licht zetten we soms noodgedwongen onder ónze korenmaat.

Ons leven kent zo zijn schaduwkanten. Wat ooit vol goede moed, vol vuur en met enthousiasme begon, ebt bij een aantal van ons soms langzaam weg. Overigens is het zo dat ons aller leven blootstaat aan een vorm van slijtage. Niet alleen ons lijf - dat voelt iedereen die ouder wordt - maar alles wat we doen, beloven en denken. Zodra het nieuwe eraf is, verflauwt onze aandacht en hebben we ons hoofd en hart er niet altijd meer bij.

Door de grauwe alledaagsheid verslijten soms huwelijken. De liefde verflauwt en de beloofde trouw brokkelt af. Zo kan ook een levend geloof uitdrogen, het werk routine worden en vriendschap verschralen. Veel van wat er onder mensen leeft, is onderhevig aan slijtage.

Gelovigen, zegt Jezus ons vandaag, zijn mensen die moeten proberen het leven glans en karakter te geven. Ze moeten proberen de smaak erin te houden of weer te pakken te krijgen - eventueel geholpen door anderen. Het zijn mensen die hun leven - ondanks alles - niet willen laten verflauwen: "Gij bent het zout der aarde, het licht der wereld". Heel dichtbij in ons dagelijks leven moeten we met elkaar zien te voorkomen, dat ons leven en dat van een ander wordt ontkracht, verslijt aan de lange duur en een stuk verflauwing.

De profeet Jesaja geeft ons daarbij een steuntje in de rug. Wanneer wij zijn raadgevingen opvolgen, kunnen wij het zout en het licht zijn waar anderen om vragen. "Deel uw brood met wie honger heeft," zegt Jesaja, "neem wie dakloos zijn, op in uw huis, kleed wie geen kleren hebben en keer u niet af van mensen om u heen." Het gaat om alledaagse zorg die binnen ons bereik ligt.

Geloven roept ons op met wie wij zijn en met wat wij zeggen en doen, kracht en pit te geven aan ons eigen leven én aan dat van een ander. Het roept ons op anderen te behoeden voor vertwijfeling. Het vraagt ons helderheid te scheppen, waardoor voor anderen beter zichtbaar en duidelijk wordt hoe er ook voor hen volop levenskansen zijn. Het roept ons op toevluchtsoord te zijn voor wie dreigen te verdrinken in hun verdriet. Het roept ons op in onze samenleving plekken te creëren waar jongeren, ouderen zich thuis mogen voelen. Het roept ons op onze handen uit de mouwen te steken, vreugde en vrede te brengen en nieuw enthousiasme te wekken. Het roept ons op nieuwe krachten te verzamelen, niet meteen met antwoorden klaar te staan, maar ruimte te geven en zo perspectief te bieden voor een stukje vertrouwen in de toekomst.

Een nieuwe levenswijze kan een antwoord zijn op die oproep van weleer. Een nieuwe parochie kan een kans zijn in bredere kring te groeien in geloven en samenleven... Zout der aarde en licht der wereld zijn is geen geringe opdracht. Maar in het voetspoor van die Man van Nazareth mogen wij hier en nu bidden en vieren zo te worden en te zijn voor elkaar...